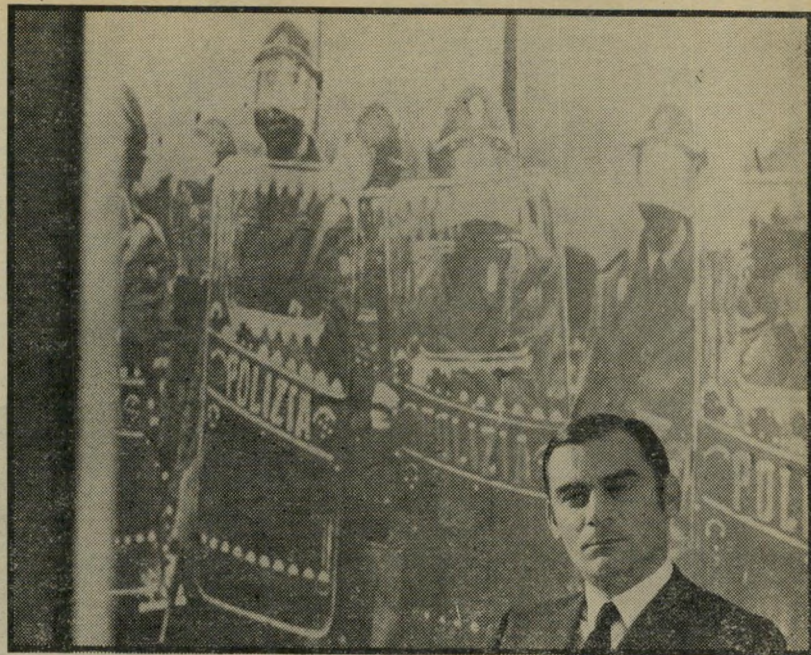

2. הם יורים גם בסוסים (ארה"ב)

1. חקירתו של אזרח (איטליה)

הסרטים הנגל"א * הסרטים הנגל"ב

של הקהל הישראלי, ומי באמת יודע לספק את דרישותיו.

ואילו היחידים שקצת יגמגמו, קצת יהססו, וקצת לא יידעו מה לומר, יהיו בוודאי המבקרים. כי תשל"א היתה בסופו של דבר, שנה פשוטה למדי, עם סרטים קצת יותר טובים, סרטים קצת יותר חלישיים, אבל שום דבר מהפכני שיש לו סיכוי להרשם בתולדות האמנות השביעית.

אם בכלל תיזכר שנה זו, יהיה זה יותר כתקופה של החלפת מהלכים, פנייה לדר"כים חדשות ולסיגנונות חדשים, שאולי בעתיד עוד ישאו פרי.

אפשר לציין בשקט את תשל"א כשנה בה חדרה הפוליטיקה, ובעיקר זה בעלת הנון השמאלי יותר, אל כד הקולנוע, ואפילו הוליבוד הפחדנית, שלא העזה מעולם להצהיר בפירוש מה הן דיעותיה, הוציאה לעולם סרט כמו "חיייה בכחול", המהווה סטירת-לחי חמורה לכמה מן הדיקטים המקודשים של ההיסטוריה האמריקאית.

נטייה נוספת, שהלכה והתגברה בסרטים מכל קצוות תבל (פרט לישראלים) היתה

שחקנית השנה
ג'נבייב בוז'ולד
"אן של 1000 הימים"

שחקן השנה
דירק בוגארד
"מוות בוונציה"

איך אפשר לסכם את שנת תשל"א בקולנוע? זה עניין של טעם. הכל תלוי במי שמסכם.

בעלי בתי-הקולנוע בארץ, למשל, ישיבו תשובה מעין זאת: "שנה של שוד ושבר! הטלוויזיה אוכלת בנו כל חלקה טובה, מיספר הצופים ירד, סובסידיות אין, העסק הולך ומתמוטט."

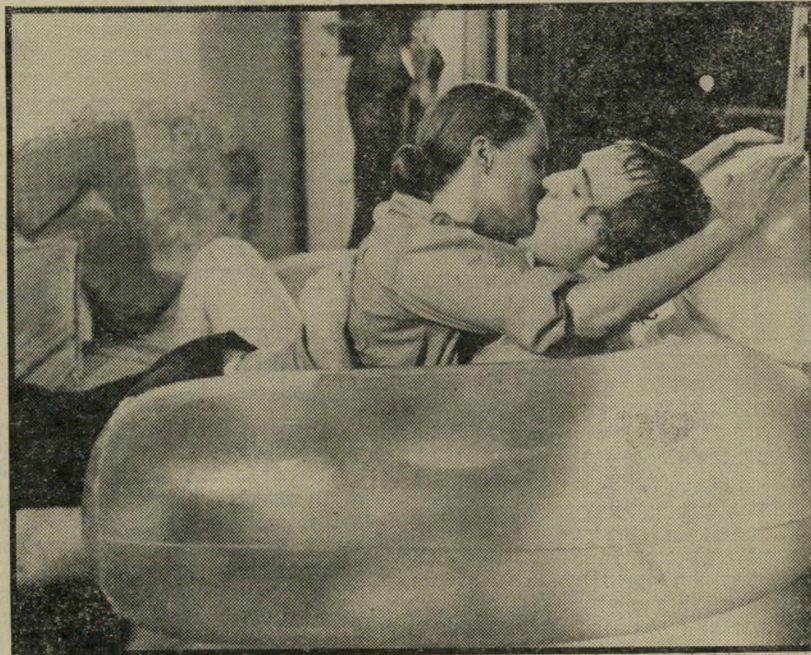
ואם, למשל, יישאלו יצרני הסרטים בעולם, ישיבו תשובה פסימית לא פחות: "איום ונורא! אי-אפשר לדעת מה יילד יום, איך אפשר לנהל תעשייה סדירה, כאשר אין כל קו מנחה לטעם הקהל? פעם הוא זולל בתיאבון, "פיפור אהבה" מתקתק, ולפתע הוא דוהר לראות את "מאש" הציני, או איך אנחנו יכולים לדעת מה לעשות?" ומרוב בילבול, מפר סיקים האולפנים הגדולים לעשות סרטים, ומעודדים יותר ויותר את ההפקות הפריטיות הקטנות.

ואם יישאל המפיק מיכאל שוילי, הוא בוודאי יאמר: "בומבה! זאת שנת א' בתעשיית הקולנוע הישראלית! "אריא" נה" ו"פישקה" הוכיחו בדיוק מה טעמו

הסרטים הרע תשל"א * הסרטים

2. מיירה ברקנברידג' (ארה"ב)

1. בלומפילד (קו פרודוקציה ישראל-אנגליה)